

İçindekiler

ÖNSÖZ: Paranız Gülümsüyor mu?	7
GİRİŞ: Mutlu Para ve Mutsuz Para	15
1. BÖLÜM: Paranın Sizin İçin Anlamı Ne? Para Gizemini Çözmek	23
2. BÖLÜM: Para IQ'su ve Para EQ'su.....	53
3. BÖLÜM: Para ve Hayatınız.....	93
4. BÖLÜM: Paranın Akışı	125
5. BÖLÜM: Paranın Geleceği.....	155
Teşekkür.....	181
Referanslar	184
Yazar Hakkında	185

İnsan kurallara sığmaz!

ÖNSÖZ

Paranız Gülümsüyor mu?

Birkaç yıl önce bu kitabın tasarımı ve başlığı konusunda bana ilham veren eşsiz bir deneyim yaşadım. Bir partide yeni tanıştığım bir kadın bana cüzdanıma bakıp bakamayacağını sordu.

Bu soru bazılarında şaşkınlık yaratsa da Japon kültüründe birinin cüzdanının içine bakmayı istemek çok garip karşılanmaz. İçinde bulunduğumuz oda kalabalık olduğu için de kimliğimi -veya paramı- alıp kaçmasından korkmadım. Biraz duraksayarak da olsa deri cüzdanımı ona uzattım.

Ancak kadın hemen nakit paraya bakıp büyük banknotları çıkarmaya başladığında biraz ürktüm.

Kendi kendine, “Bu tamam. Bu iyi. Bu da iyi,” diyerek, her banknotu değerlendirmeye başladı. Bir an özel bir şey aradığını düşündüm. *Acaba banknotların üstünde özel bir işaret veya sembol mü vardı?* Ama çok geçmeden öyle bir şey aramadığını anladım. Sonra beni yine şaşırtarak banknotları daha önce hiç görmediğim bir şekilde ayırmaya başladı.

“İyi iş. Bütün paranız iyi görünüyor,” dedi, yeniden düzenlediği paraları cüzdanıma geri koyup bana uzatarak.

“Bunu duyduğuma memnun oldum,” dedim, kafam karışarak ama testini geçtiğim için de bir şekilde rahatlayarak. “Ama sormamda sakınca yoksa ne arıyordunuz?”

“Ah, paranızın gülümseyip gülümsemediğini kontrol ediyordum.”

Sonra paranın nasıl verildiğine ve alındığına bağlı olarak gülebileceğini veya ağlayabileceğini açıkladı. Eğer suçluluk, öfke veya üzüntü duyarak verilirse, o para “ağlar.” Bunun tersine, eğer sevgiyle, minnetle veya mutluluk duyarak verilirse, o para veren kişinin pozitif enerjisiyle dolduğu için gülümseyecek hatta kahkaha atacaktır.

Para gülümseme veya ağlama yetisine mi sahip?

Para belli bir enerji veya duyguyla verildiğinde değişiyor mu? NE?

O sırada mali açıdan zaten rahat olmama ve para konusunda çok şey bildiğimi düşünmeme rağmen, bu görüş beni çok şaşırtmıştı. Anlayacağınız, para konusunda her zaman çok şanslı olmuştum. Yirmi yaşında, otuz yaşına geldiğimde mutlu ve zengin olmayı seçtim. Böylece kendi danışmanlık ve muhasebe şirketimi kurdum ve yirmili yaşlarımda pek çok kişiye finans ve yatırımlarıyla ilgili konularda yardımcı oldum.

Bu süreçte benim durumum da hiç fena değildi; aslına barksanız, yirmi dokuz yaşında karım ve ben yeni doğmuş kızımıza kucak açtığımızda, evde kalıp onu yetiştirmeye karar verme özgürlüğüne sahip olacak kadar iyiydi durumum. Hayatımın en mutlu zamanlarıydı ve bu verdiğim en iyi karardı. Sadece kızıyla olabildiğince çok zaman geçirebildiğim için değil, onunla birlikteyken ikinci mesleğimi keşfettiğim için de: başka *milyonlarca* insanın mutlu, refah içinde ve huzurlu bir hayat sürmesine yardım etmek.

Bu keşif, harika bir günde kızıyla bir parktayken oldu. Onunla mutlu mesut oynarken, bir annenin aşağı yukarı benimkiyle aynı yaştaki küçük kızıyla kavga ettiğini gördüm. Anne gergindi ve acelesi vardı. “Annenin işe gitmesi gerek! Onun için eve gitmeliyiz,” diye bağırıyordu. Ama küçük sürekli annesine, “Daha şimdi geldik. Biraz daha oynamak istiyorum. Lütfen!” diyordu. Birkaç dakika savaştıktan sonra, annesi gönülsüz küçük kızı eve doğru sürükledi. O anne ve küçük kız için öyle üzüldüm ki. Eğer annenin seçeneği olsaydı

parkta kalmak isteyeceğine emindim. Ne de olsa güzel ve güneşli bir gündü. Hangi ebeveyn dışarıda çocuğuyla oynamak istemezdi ki? Sadece o anneye değil, iki yakasını bir araya getirmeye çalışan tüm ebeveynlere ve insanlara yardım etmek istedim. O annenin sıkıntısını, stresini ve hüsrânını gidermek istedim. Böylece hemen öğleden sonra, kızım oyun oynamaktan yorulunca, para kazanma ve refaha ulaşma konusunda yıllar boyunca kazandığım bilgeliği aktaracak kısa bir yazı yazmaya karar verdim.

İlk başladığımda sadece beş sayfa yazabileceğimi düşündüm. Ama o gün çalışmayı bitirdiğimde, hayretle tek oturuşta yirmi altı sayfa yazmış olduğumu gördüm. O kadar heyecanlandım ki yazıyı çoğaltarak hemen arkadaşlarıma dağıtmaya başladım. Ve şaşırarak yazdıklarımı sevdiklerini gördüm. Çok geçmeden yabancılar beni arayıp yazımı duyduklarını ve bir kopyasını istediklerini söylemeye başladı. Böylece birkaç gün boyunca her gün yazımın kopyalarını çıkarttım, zımbaladım ve isteyenlere gönderdim. Ancak her gün kitapçıkları zımbalamaktan kısa sürede yoruldum. Bu konuda bir arkadaşşıma yakındığımda, bana o bölgedeki bir matbaacıyı önerdi. Telefondaki satış elemanı beni maliyeti azaltmak adına üç bin adet basmaya ikna etti. Ve hiç düşünmeden tamam dedim!

Daha ne olduğunu anlamadan, iki kamyon evime gelip kitap kutularını boşaltınca bizim ev depoya döndü. Evimizin bir odasını tamamen dolduran kitap paletlerini gören karımın yüzünü hayal edebilirsiniz. Çok hoş bir insan olduğu için beni bağışladı. *Bir bakıma...* Bu seferlik tek şartla bu meselenin üstünde durmayacaktı: tüm kutulardan kurtulmam için bir ayım vardı.

Peki, ben ne yaptım? Kitapçıkları tanıdığım -ve tanımadığım- herkesin eline tutuşturmaya başladım. Ama hepsi bittiği zaman talep ve sipariş gelmeye devam etti. Başta insanların kitabı içeriği iyi olduğu için mi, yoksa bedava olduğu için mi istediğini bilmiyordum. Yine de önemli bir şeyin eşliğinde olduğumu biliyordum. Ve dağıttığım kopyaların sayısı 100

bine ulaştığında, artık bunu kesinlikle biliyordum. O noktada bir yayıncı beni gerçekten arayıp bütünüyle yeniden bir kitap yazmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. İlk tepkim şuydu: “Olmaz! Ben yazar değilim ki!” Ama yayıncı ısrarcıydı: “Dünya kadar zamanınız var. Neden bir denemiyorsunuz?” Buna karşı ıkamazdım. Kızım yakında anaokuluna başlayacaktı ve o zaman onca boş vakit ne yapacaktım?

Sanırım yazabilirdim.

Ve aynen öyle yaptım.

Oyun parkındaki o kader anından sonra, Japonya’da ellinin üstünde kitap yayımladım ve neredeyse seksen milyon kopya sattım. Kızıyla oyun parkındayken aklına bir fikir gelen kendini emekli etmiş bir baba için hiç de fena değil. Ufacık bir iğörü ve mücadele içindeki çalışan bir anneye yardım etme dürtüsüyle başlayan şey sadece bir mesleğe dönüşmekle kalmamış, yaşam amacım haline de gelmişti. Bu amacın insanların *kendi* amaçlarını bulmalarına ve bu süreçte de özgür ve refah içinde olmalarına yardım etmek olduğunu anladım. Tahmin edileceği gibi, elli kitap yazdıktan sonra bu “para işini” bayağı özdüğümü düşünüyordum. Ama yeni arkadaşım, şu Gizemli Cüzdancı Kadın bana cüzdanımı geri verdiğinde, yine yıllar önce oyun parkında yaptığım gibi düşünmeye koyuldum.

Bu sefer parayı enerji olarak düşünmeye başladım.

ENERJİ OLARAK PARA

Yeni arkadaşımın bana biraz önce verdiği cüzdanı tutarak şöyle düşündüm: *Ne güzel. Onca yıl kazandığım ve aldığım bütün para mutlu insanlardan -minnettar ve sevinçli insanlardan gelmiş.* Sonra şöyle bir, paramı nasıl kazandığımı düşündüm. Evet, gerçekten tüm paramı hizmet ederek kazanmıştım. Başkalarının başarılı, zengin ve güçlü olmasına yardım etmiştim. Başkalarının huzur, sevinç ve minnet duymasına yardım etmiştim. Bana para veren insanların kitaplarımı okuduğu veya

seminerlerime katıldığında ne hissettiğini düşündüm. (O sırada dünya çapında binlerce insana seminer veriyordum.) Sonra kitaplarımı ve kaç kişinin onlar sayesinde hayatını değiştirdiğini düşündüm. İşlerini değiştirmişler, evlenmişler, çocuk sahibi olmuşlar ve mutsuz ve zararlı ilişkileri terk etmişlerdi. Pek çok kişi bana kendi işini kurduğunu bildirmişti. Hatta bazıları sıfırdan başlayarak halka açık şirketler kurmuştu. Büyük servet sahibi olmasa da kendini zengin hisseden ve banka hesapları ne derse desin çok mutlu olan insanlardan da geri bildirimler almıştım. Artık parayla ilgili stresten kurtuldukları için daha iyi yaşamakta özgürdüler. Bana sık sık “para gurusu” veya “para şifacısı” dense de orada durup cüzdanıma bakarken son on yıldaki asıl işimin, başkalarının yaşamlarını ve parayla ilişkilerini iyileştirmek için zaten *kendi içlerinde* sahip oldukları vasıtaları bulmalarına yardım etmek olduğunu anladım. Onun için, evet, *bana para veren herkesin o paraya minnet ve sevinç duygusu kattığını* kavradım. Cüzdanımdaki o gülümseyen paralar başkaları sayesinde oradaydı. *Tabii ya! Tabii ki para enerjyidi!* Sonra para kullandığım zaman ne hissettiğimi ve başkalarına aktardığım enerjiyi düşünmeye başladım.

Birkaç saniye orada öylece dururken şunu fark ettim: *Paramızın içinde sarılıp sarmalanmış o kadar çok duygu var ki!* Çoğumuz tüm bu enerjiyle ortalıkta dolaşüyor ve bu sadece bizi değil, başkalarını da etkiliyor. Paranın sadece bir rakam veya kâğıt parçası olduğunu düşünmek istiyoruz ama o bundan çok daha fazlası. Para beraberinde birçok -idrak edemediğimiz kadar çok- duygu getiriyor. Bunun farkına vardığımızda bile -sonu gelmeyen faturalar, düşük maaşımız veya gelecek için tasarruf yapamamak yüzünden strese girdiğimiz zamanlarda olduğu gibi- genellikle güçsüz olduğumuzu düşünürüz. Kendimizi umutsuz ve yenik hissederiz. Hatta bizden fazlasına sahip olanlara içerler ve onları kıskanırız. Daha fazla kazanmayı veya daha fazla almayı denemekten bile vazgeçebiliriz. Onun yerine şu tür şeyler söyleriz: “Ne yapalım, elimizden

bir şey gelmez!” Böylece çoğumuz parayı düşman olarak, bizi yaşamamız gereken hayatı sürmekten veya sevdiğimiz şeyleri yapmaktan alıkoyan karanlık bir güç olarak düşünür. Çok azımız paranın bize sevinç, minnettarlık ve mutluluk getirme potansiyelini görür -özellikle onu özgürce ve aldığımız zamanki aynı olumlu enerjiyle verdiğimizde.

Yeni arkadaşım Gizemli Cüzdancı Kadın paramı geri verdikten sonra başımı eğdim ve paranın düzgünce cüzdanımın içine yerleştirildiğini gördüm. Ve aklıma şu düşünce geldi: *Dünyada o kadar çok para var ki. Şu anda mutluluk ve sevgi yayan o kadar çok para var ki. Ama bir o kadarı da üzüntü ve korku yayıyor.*

Dünyanın elimden geldiğince çok sevgi, minnet, sevinç, refah ve huzurla dolmasını sağlamak için ne yapabileceğimi -eğer yapabileceğim bir şey varsa- merak ettim. Etrafa ne kadar çok Mutlu Para yayabileceğimi merak ettim. Ve böylece, tıpkı yıllar önce kızımın parktayken gelmiş olduğu gibi aklıma bir fikir geldi. Bir kitap yazacaktım. Bu içgörülerimi başkalarıyla, olabildiğince çok insanla paylaşacaktım. Ve bu kitap, Mutlu Para, pek çok insana öğrettiklerimin ve onlardan öğrendiklerimin esası. Yıllar boyunca pek çok kişinin bana sorduğu şu soruları yanıtlamanıza yardım etmeye çalışacağım:

- Parayla nasıl bir ilişki kurabilirim?
- Büyük fedakârlıklarda bulunmadan nasıl daha çok paraya sahip olabilirim?
- Hayatımı yaşarken huzura kavuşabilir miyim?
- Nasıl mutlu, doyurucu, refah içinde ve amaçlarıma uygun dolu dolu bir hayat yaratabilirim?

Tüm bu sorular bu kitapta yanıtlanacak. Diğer kitaplarım da milyonlarca insanın hayatını değiştirdiği gibi, bu kitap da sizin hayatınızı değiştirecek.

En büyük umudum bu kitabın hayatınıza tamamen farklı bir şekilde bakmanıza ve parayla ilişkinizi değiştirmenize yardım etmesidir. Okuyucularımdan en sık aldığım yorum şu: “Hey, bu yeni bir şey. Parayı hiç böyle düşünmemiştim.” Sizin de aynı şeyleri hissetmenizi umuyorum. Umarım bu Mutlu Para yaşamınızın başlangıcı olur.

Bunun heyecanlı bir yaşam olacağını garanti ederim.